

Athenen

KILIALEH

KUKKA

www.ATHENE.fi

numero
4 2007

KUKKA 4/07

INFORMAATIOVERKOSTOJEN KULTIA ATHENEN
KULTALEHTI

Painopaikka
Laserpaino Helsinki
Painos 100 kappaletta

Päätoimittaja
Sofia Ziessler

Ulkoasu
Anne Myller

Kansi
Suvi Numminen

Toimittajat
Janne Käki
Vesa Luusua
Saara Matala
Veera Narvo
Matti Saikkonen
Tassu Takala
Hanna Walinen

www.athene.fi
toimitus@athene.fi

Järki kuhisee kaislikossa ja sisiliskon häntä napsahtaa poikki palsternakan juuren tiukentuessa sen ympärille tukevaan kuristusotteeseen. Missä minä olen? Olenko minä tässä vai tuolla? Nytkähdän hereille ja totean, että olen taas hiostanut lakanani likomäriksi. Kyllä, se on hikeä eikä mitään muuta. Haen vessasta pyyhkeen ja kuivaan itseni. Käänän peiton ja tynyn toisin päin ja yritän olla ajattelematta nihkeää, ällönkylmää ihoani.

Kaikki näkevät sekavia unia, siinä ei ole pätkäkään mitään uutta. Unien sijaan tartunkin nyt lempi aiheeseeni eli valaisevaan hulluuteen ja tajunnanvirtaan. Lei-

SISÄLLYS

- 4 Merellinen kertomus
- 5 Metagonzospektaakkeli
- 6 I am un chien andalusia
- 7 Todellisuuden likiarvo
- 8 Legendaarisin Phuksi Cruise
- 12 Mellakoita ja olutta Münchenissä
- 14 Velkoa ja Tintoa Las Palmasissa
- 16 Kääntöraidesitsit

k i n
lapsena mie-
lelläni sellaista, että makasin
lattialla selälläni ja selostin kaverilleni
summanmutikassa sanoja ja lauseita, jot-
ka tyrskähtivät ensimmäisenä suuhuni.
Tämä mitä-sylki-suuhun-tuo-puhumishar-
joitus ei ollut kaikkien kaverieni mielestä
läheskään kovinkaan kiehtovaa, mutta itse
opin siitä elämäni myöhemmin järjestyttä-
västi mullistaneita avuja: opin antautu-
maan ihmisen synnynnäiselle hulluudelle.
Opin päästämään irti havainnoinnin
rationaalisesta purkittamisesta – siitä, että
aistimusten tulisi mukamas marssia tajun-
taan tiukassa jonossa ja hypätä siellä kiltis-
ti omiin karsinoihinsa. Siellä havaintojen
tulisi kokea metamorfoosi ja muuttua jär-
jestelmällisiksi ja intellektuelleiksi argu-
menteiksi, joiden varaan kyseessä olevien
aivojen omistaja voisi rakentaa käsityksen-
sä maailmasta. Ja pah! Aistimusten tehtä-
vä ei ole nöyristellä ihmisen kulttuurisi-
donnaisten ja arvolatautuneen tajunnan

pohja-
mudissa. Ne ovat
itsenäisiä, eikä luovuudenauvoinen
puuhastelija pullistelekaan järkensä ra-
joittamalla, epäröintiä karsastavilla aja-
tuksilla. Hän antaa tajuntansa leikkiä va-
paasti laiumella, eikä murehdi sitä, mitä
tapahtuu, kun maailman näennäinen
järjestelmällisyys haihtuu sinioranssin tai
kastanjanvihreän taivaankannen taakse.

Älä pelkää, en kannusta sinua kemiallisiin
sekoilemisyrityksiin, kuten saattaisit tee-
maelokuvamme erihassujen päähenkilöi-

d e n
perässä ehkä
tehdäkin. Ei, sinun tehtäväsi
on uskoa, että onnellinen on se, joka ei
pelkää syövänsä paskaa avatessaan suunsa
ammolleen silmät sidottuina. Onnellinen
luottaa vaikkei tiedä. Suosittelen luovaa
hulluutta.

-Sofia-

PÄÄ-KIRJOITUS

.....MERELLINEN.....KERTOMUS.....

Joulukuun alussa maailmankirjat katosivat, kun joku heitti ne mereen Viking Linen kannelta. Kuohuva meri röyhtäisi ja kuiskasi yhden sanan: **Phuksicruise.**

Teksti: Sofia Ziessler

Kuvat: Sofia Ziessler ja Veera Narvo

Tukholmassa satoi. Tämän aion kertoa jokaiselle, joka erehtyy kysymään jotain tuosta kaksipäiväisestä urheilusuorituksesta. Koko touhu oli aivan liian järjetöntä, jotta siitä kannattaisi kertoa muuta. Miksi näin on? Koska olen varma, että a) joko lähestyvä maailmanloppu oli sekoittanut toverini ja itseni lopullisesti tai että b) olin vihdoinkin valaistunut huomamaan, miten absurdia elämää elämme...

Kaikki aistini tuntuvat pettävän. Yritän kävellä Sergels Torg:n kosteassa ilmanalassa, mutta maa jalkojeni alla huojuu. Alamäki tuntuu ylämäeltä, ja ohitseni ryntää yhtä-

kiä joukko reppuselkäisiä miehiä. Kaikki juoksevat samaan suuntaan, ja joku ympärilläni olevista arvelee, että he ovat armeijasta. Tuskin. Miksei ihminen voisi juosta ympäriinsä reppu selässä ilman syytä? Kysyn ystäväiltäni, tuntuuko heistäkin siltä, että maa alkaisi pettää heidän allaan.

Burger Kingin vessassa tyttö piikitti itseään. Nyt hän penkoo isoa matkalaukkuun pikaruokalan edessä. Hän levittelee lakanoina. Ulkona. Koira alkaa räksyttää korvani juuressa ja sydämeni hyppää poskionteloihin asti. Yksi phukseistani on kadonnut. Hän on kuulemma ennen katoamistaan Tukholman metroon osoittanut merelle ja julistanut olleensa 1970-luvulla siellä malmilouhoksessa töissä. Kuulopuheita. Tyyppejä on syntynyt samana vuonna kuin minä. Sama ihminen on lisäksi kääntänyt kaverinsa norjaämpäriin ympäri ja mennyt istumaan sen päälle. Tai jotain sen suuntaista, vaikea muistaa tarkasti. Tyyppejä on myös meuhkannut mäkkäriissä suomeksi ja lopulta kadonnut.

Eräs toinen on lähtenyt laivasta ilman kenkiä. Toiset ovat menneet kirkkoon nukkumaan. Ihmisillä on kummallisia vaatteita päällä. Menen kaverin kanssa hengaillemaan Hennesin nurkkaan. Meidät häädetään pois. Ostan lakkahilloa kaupasta, ja menemme kahvilaan nuokkumaan. Väritän uutta prinsessa-värityskirjaani ja kaverini saa viestin, että metroon kadonnut phuksi on herännyt putkasta.

Ulkona sataa yhä, ja kierrämme ties kuinka monetta kertaa samaa korttelia – ja eksymme. Kysymme tietä ("Ursäkta, men hur kommer man till Sergels Torg?") mutta kukaan ei kuule meitä – aivan kuin olisimme ilmaa. Ehkä tämä onkin unta. Ainakaan en osaa päättää, onko tämä painajainen vai haaveilua. Ehkä jotain, mitä ei voi laittaa kumpaankaan lokeroon. Teen päätöksen olla otaksumatta mitään elämässä. Kaikki vain tapahtuu, katoaa ja luisuu liukumäkeä manalaan.

ERÄS TOINEN ON LÄHTENYT LAIVASTA ILMAN KENKIÄ. TOISET OVAT MENNEET KIRKKOON NUKKUMAAN.

Teksti: Janne Käki

No jos haluat tehdä hyödyllisen teon, niin kirjoita artikkeli gonzojournalismista.” Päätoimittajan odottamaton lause viilsi pölyistä ilmaa täällä toimituksessa eräänä marraskuun aamuna kuin machete meskaliinikaktusta. Mikäpä siinä, voisin haluta olla hyödyllinen, journalismi on helppoa – mutta gonzo?

Nopeasti aktivoitin oikeat fasetit ja kokosin ne faktat, mitä tiesin: Gonzohan oli se sininen muppetti. Se kolmas, reilusti jännempi tyyppi kuin ne muut (sammakko ja possutsiksi). Se, jolla oli kärsä. Lisäksi gonzo saattoi liittyä kaveriin nimeltä Hunter S. Thompson, jolla oli hassuja hattuja ja joka kirjoitti hippien ja Vietnamin vuosina raffaavasti ainakin Nixonista. Lisäksi miehen käsialaa on se hassu huumekirja, *Pelkoa ja inhoa Las Palmisissa*. Tai siellä jossain, anyway. Josta on tehty se leffakin, Deppillä, kyllä te tiedätte. Siinä silta, jolla aasi, lehtemme tämän numeron tarpeisiin. Mutta niin, se gonzo?

Sanan etymologiasta on Queenslandin yliopistossa kirjoitettu kymmenen sivua tiukkaa asiaakin, sanoo Google, mutta kivet siitä, kysytäänpä samantien HST:ltä itseltään. Lähdän metsästämään Thompsonia hänen kotoaan, ”Pöhlöfarmilta” Coloradon Woody Creekistä. Tärkeintä on käydä paikalla aikaisemmin kuin 20.2.2005, koska tuona päivänä HST päätti päättää päivänsä ammuskelemalla hieman päähänsä. Onnistuu, aamulla 29.11.2004 tapaan siis Thompsonin aamukahvipöytänsä ääressä.

“Muppettien kanssa tällä ei ole mitään tekemistä”, gonzon patriarkka murahtaa. “You know, meitsi kirjoitti niin, että pointit meni perille. Ripustin tosiasiat mun subjektiiviseen kokemusrunkoon, maustoin läpänderillä. Fiktio on parasta faktaa.” Mutta se gonzo, mikä gonzo, miksi gonzo eikä vaikka phonza? “No tää jamppa – Bill Cardoso, *Boston Globe* – diggas tästä mun tyylistä. Jostain se sit kiskoi tän lainin, ‘This is it, this is pure gonzo!’. Vähän ku se ‘Kelaasun laatuas’ -läppä. Salamia kirkaalta taivaalta. Älä kysy. Ei tämmösiä selitellä, pistetään samantien vaan tuotantoon.”

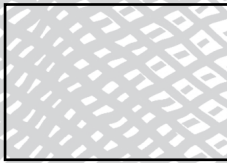
Teoriatorilta löytyy kuitenkin pari hyvää. Bostonin irlantilaisten keskuudessa gonzolla kuulemma tarkoitetaan sitä heppua, joka on viimeisenä tolpillaan yönmittaisen ryyppyputken päätteeksi. Kanadanskan sanan *gonzeaux* puolestaan väitetään tarkoittavan ‘loistavaa polkua’. Eikä siis niitä perulaisia guerilloja, ne ei tällä torilla kävele.

Mutta hyvästelkäämme nyt Thompson. Gonzo is gonzo, period. HST:n tuhkat muuten ammuttiin 20.8.2005 taivaalle tykillä, joka sijaitsi miehen itsensä suunnitteleman 46-metrisen tornin huipulla. Viulut maksoi Johnny Depp.

GONZOHAN OLI SE SININEN MUPPETTI. SE KOLMAS, REILUSTI JÄNNEMPI TYYPPI KUIN NE MUUT.

Kaikki alkoi jo 1800-luvulla. Eurooppalaisen yhteiskunnan rakenteet haisivat kuin Antropomorfinen Leipä kumistukassa. Oli aika unohtaa vanhat "objektiiviset" totuudet. Nietzsche totesikin, että Jumala on kuollut, ja syytti runoillaan Euroopan intelligentissa halun kaivautua realismin ytimeen.

Sekään ei riittänyt, sillä kapitalistisen yhteiskunnan toimintalogiikka oli vääjäämättömästi johtanut ensimmäiseen maailmansotaan. Dadaistit ja myöhemmin muun muassa surrealistit halusivat poistaa tämän logiikan ja rikkoa perinteiset asenteet, näkemykset, elämäntavan, taiteen. Marcel Janco puki sen jälkeenpäin sanoiksi: "We had lost confidence in our culture. Everything had to be demolished. We would begin again after the 'tabula rasa'."

Mutta tämä ei ole artikkeli Nietzschestä, Maailmansodasta eikä edes dadaismista vaan yhdestä hortoilusta taidegalleria Emmassa. Hortoilun kiintopisteenä oli Salvador Dali.

Tämä taidekoulusta potkittu eksentrikkö eli aikana, jolloin viiksien pituudesta pystyi päättämään miehen älykkyyden ja niiden kaarevuudesta nerouden. Museon seinillä vilahtelevat sanat uusimpressionismi, uusasioallisuus ja metafyyminen maalaus, mutta Dali oli ennen kaikkea surrealisti tai superrealisti, kuten termi ehkä pitäisi kääntää.

En ylläty tippaakaan ensimmäisestä näkemästäni taulusta: *Bacchuksen vaunut*. Bacchus, tämä athenelaisten paremmin Dionysoksena tuntema viinin, hulluuden ja ekstaasin jumala, on jotenkin luonnollinen lähtökohta näytelyyn. Epäilemättä teokseen maalattuihin elefanttihahmoihin on sovellettu Dalin kehittämää paranoiakriittistä menetelmää, jossa systemaattisella assosiaatioiden tarkkailulla pyritään saamaan irti irrationaalista tietoa hourailuista. Tai sitten taiteilija on ollut vaan kännissä kuin käki.

Dali ei myöskään ollut kummoinen matemaatikko. Teokseen, *Kaksi leipäpalaa ilmaisee rakkauden tunteita*, hän on maalannut kolme leipäpalaa ja shakkinappulan. Kuulemma Dalin pelikaveri oli joutunut ostamaan uuden nappulan, kun asetelmaan käytettyä sotluttua ei saanut siirtää.

Maalaukset seuraavat toisiaan: *Taivaan-kappaleiden harmonia*, *Auringonpimennys ja kasviosmoosi*, *kananlihan paljastus*, *Atropomorfinen leipä*, *höyhentasapaino eli joutsenen höyhenen atomien välinen tasa-*

*pai-
no ja
niin
edel-
leen.*
Käy hyvin
selväksi,
että Dali oli
äärimmäisen
kiinnostunut
tieteestä ja arki-
päivän realismista.
Valokuvat puolestaan
kertovat siitä vakavuudesta,
jolla taiteilija otti Freudin
pohdinnat psykoanalyyseistä
ja sen tuloksista.

Päättän kierroksen ensimmäiseen surrealistiseen elokuvaan: *Un chien Andalou*. Dali onnistui nimittäin pistämään näppinsä elokuvataiteen sarallekin. Yhdessä Luis Buñuelin kanssa hän teki kuuluisan Andalusialainen koira -elokuvan, jossa käsikirjoituksen pohjana on käytetty muun muassa Dalin unia -silmien viiltelyä, haavasta pursuavia muurahaisia.

Jancon chien andalusia

Pois-
tun näytte-
lystä mielessäni Dalin
lausahdus, että *hullun ja hänen
välillä on vain yksi ero - hän ei ole hullu.*
Itse en olisi siitä niin varma.

Teksti: Vesa Luusua

**KUKAAN EI HUOMANNUT DINOSAURUKSIA,
JOTKA HYÖKKÄSIVÄT PUOLITYHJÄÄN LUENTO-
SALIIN DERIVOIMAAN KAIKKEA, MIKÄ LIKKUI.**

Kun heräsin sinä aamuna, istui sininen lohikäärme kaapin päällä ja kutoi sukkaa. Silloin tiesin, ettei maailmaa ollut olemassa. Tai sitten minua ei ollut, se ei ollut tarkalleen sama asia. Olin nähnyt unta maailmasta, jossa kaikki todellisuudentajua sumentava toiminta oli kielletty ja viimeisestä suuresta anarkistista, jaavalaisesta ajavasta majavasta, tehty yhteiskunnan vihollinen numero yksi. Myös apinakirjasto oli poltettu roviolla. Minun maailmassani ihmiset joutuivat kuitenkin edelleen toimimaan itse oman todellisuutensa rajavartioina, ja mitä kauemmin yritin keskustella tietokoneen kanssa, sitä vaikeampaa se oli. Sininen lohikäärme kaapin päällä kertoi, että sinä aamuna olin epäonnistunut täysin.

Tervehdin lohikäärmettä. Sitäkään ei ollut olemassa, tietenkään, en edes minä uskonut siihen. Niin kuin ei ollut myöskään oopperan kummitusta, jonka kanssa sillä oli tapana kiivetä katolle juomaan kaakaoita joka torstai. Lohikäärme pyysi mukaan, mutta minun oli lähdettävä luennolle. Koulussa kukaan ei onneksi huomannut, ettei lisääMaailmaan(-)metodini toiminut. Kukaan ei huomannut myöskään dinosauruksia, jotka hyökkäsivät puolityhjään luentosaliin derivoimaan kaikkea, mikä liikkui. Olisin halunnut ryömiä pahvilaatikoon ja kätkeytyä kerälle, mutta mistään ei löytynyt pahvilaatikkoa. Kadehdin elokuvien päähenkilöitä, jotka aina löytävät pahvilaatikon tarvittaessa. Kadehdin myös ihmisiä, joilla ei koskaan näyttänyt olevan ongelmia maailman löytämisessä. Arvelin olevani poikkeus, joskaan en kovin poikkeuksellinen.

Illalla sininen lohikäärme oli jo kadonnut, vain sen sukankudin on jäljellä. Avasin tietokoneen ja jatkoin koodaamista. Ehkä jo huomenna löytäisin maailman tai sitten maailma löytäisi minut. Se ei tarkalleen ottaen ollut sama asia.

Todellisuuden likiarvo

Teksti: Saara Matala

**Yhteiskunta odottaa
korkeakouluopiskelijoiden**

tekevän eron unen ja valveen

välillä. Todellisuudessahan se on helppoa.

Opinto-ohjelmien sekakäytön, kahvin ja uniylivelkaantumisen takia joskus on kuitenkin vaikea löytää sinne. Toisinaan löytää vain sinne päin.

Legendaarisin Phuksi Cruise

Phuksi Cruise, tuo maineikas huhujen kyllästävä risteily toistuu joka vuosi halusimme tai emme. Valistuneiden vihjeiden avulla Kukka löysi Hänet, jonka risteily oli kokemus, jollaiseen ei aivan joka päivä törmää. Kuka on tuo henkilö? Mitä tapahtui? Miksi?

teksti: Sofia Ziessler ja Matti Saikkonen

Olen Matti Saikkonen, n:nen vuoden haahuilija, verkostomaailman luikertelija. Ihmiset, jotka vain väkisin tai lainkaan tuntevat minut, tietävät tarinan, jonka päähenkilö minä olen. Legenda phuksiristeilystäni on ehtinyt elää omaa elämäänsä jo muutaman vuoden ajan ja on aika kertoa tarina omin sanoin ja luovuttaa se arkistojen haudattavaksi.

Aloitin opintoni tietotekniikan linjalla syksyllä 2001. Ensimmäisen vuoden aikana tutustuin pääasiassa infolaisiin ja innostuin enemmän informaatioverkostojen opintosuunnasta ja päädyin lopulta keväällä 2002 vaihtamaan pääsykokeiden kautta infolle.

Yksi phuksivuoteni kohokohdista oli silloinen phuksiristeily. Tämä tapahtui siis aikana ennen Athene-kiltaa ja oli tietotekniikan killan järjestämä. Tämän jälkeen olen uskaltanut phuksiristeilylle vielä parisen kertaa, ensin Athenen phuksina ja vielä kerran varjocruisen muodossa. Tosin nykyiselle Turun kautta kulkevalle reissulle eivät enää rahkeet riitä, sillä se herättää aivan liikaa kauhunsekaisia muistoja.

Oma ihkaensimmäinen Phuksi Cruise meni kulkemaan reittiä Helsinki-Tukholma-Turku-Maarianhamina-Turku-Helsinki. Kaikki alkoi aivan normaalisti, juuri niin kuin kymmenet muutkin ajan saatossa suoritettut Helsinki-Tukholma

loisten infophuksien seassa. Suurin osa heistä on jo jättänyt rakkaan opinahjome ja harjoittaa tinkimätöntä urakehitystä tuolla suuressa maailmassa.

Kenellekään tuskin tarvitsee selittää niitä nuorena opittuja rituaaleja, joita jokainen risteilijä vaistomaisesti ja lähes tahtomattaan noudattaa. Hytviinon ja olutlavojen osto, itsensä ahtaminen buffetissa ja vieraiden kanssamatkustajien hermojen testaaminen iloisella, humaltuneella tai lähes tajuttomuutta lähentelevällä käyttäytymisellä on taito, jonka lähes jokainen oppii nuoruudessaan. Pilkkua asti jatkuva bilettäminen laivan yökerhossa ja tämän jälkeen suoritettava käytävillä haahuilu ja bileiden jatkaminen hyteissä ja hyttikäytävillä laivakytien iloksi on luonnollinen jatkumo, jota yhden ihmisen on turha yrittää muuttaa.

SUURIN OSA TÄSTÄ AJASTA ON HÄVÄNNY! AJAN HÄVÄNÄÄN, MUTTA PALUUMATKA SATAMAAN MUISTUU MEILEEN SÄTÄKÄN KIRKKAAMMIN.

Ensimmäinen opiskeluvuoteni on jo ajan kultaamaa aikaa. Jostain kumman syystä sain phuksivuoteni suoritetun enemmän opintoviikkoja kuin kertaakaan sen jälkeen. Opintojen ohessa jaksoin kuitenkin bilettää kuin pieni orava, eikä väsymyksestä ollut tietoakaan. Nyt monta aivosolua myöhemmin ei tuota aikaa voi kuin muistella haikeasti.

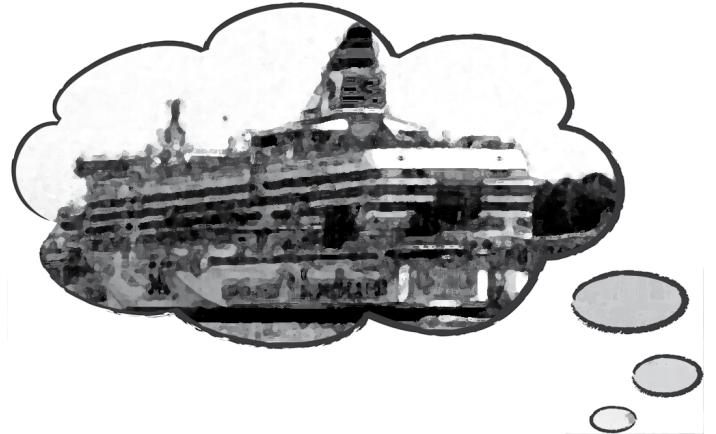
risteilyt, eli pohjien otolla. Tämä sukupolvien saatossa toimivaksi katsottu keino mahdollisti risteilyn alkamisen niin sanotusti vauhdista. Onneksi pääsin kuitenkin laivaan ilman kommervenkkejä.

Minut oli arvottu hyttijaossa puolitutenttomaisten tikkityttöjen seuraksi. Valitettavasti en tainnut nähdä heitä koko risteilyn aikana kuin kerran, ja tämäkin tapahtui laivaan tullessa. Pääosan ajasta vietin sil-

Vaikka mitään maata mullistavaa ei menomatalla tapahtunutkaan, oli meno sen verran hyvä, että nukkumaan en ehtinyt koko yön aikana. Kuulutusten alkaessa laivan saapumisesta Tukholmaan oli aika hakea takki hytistä ja suunnata kohti kaukunkia. Laiskana poikana päätin jättää laukun ja kaiken maallisen omaisuuteni hyttiin turvaan.

” VASTA LUKEMATTOMIEN KUMMASTUNEIDEN KATSEIDEN
JÄLKEEN PÄÄTIN SIIRTYÄ JÄLLEEN KÄYTVÄN PUOLELLE,
NYT KUITENKIN HUOMATTAVASTI LÄMMENNEÄ. ”

Päivä Tukholmassa sujui juuri niin pirteästi kuin sen voi olettaa koko yön jatkuneen juomisen jälkeen. Paikalliset burgerit ja kokikset tuli nautittua, paljon muuta ei pysty muistamaan. Suurin osa tästä ajasta on hävinnyt ajan havinaan, mutta paluumatka satamaan muistuu mieleen sitäkin kirkaammin.

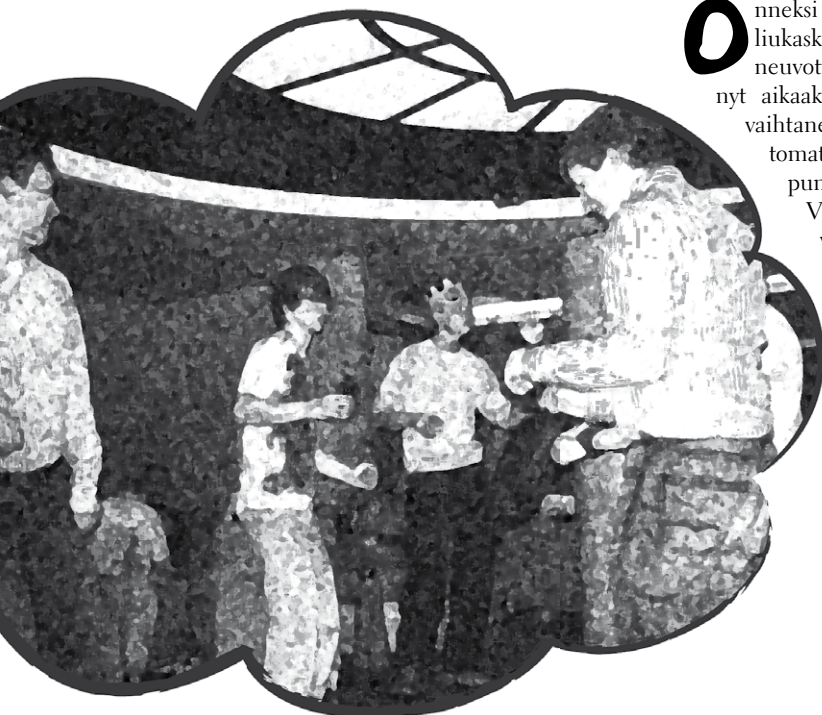
Siinä missä tytöt olivat päättäneet kiertää shoppailemassa ja suunnata sen jälkeen suoraan laivalle, päätimme me poikien kanssa pistäytyä olusella. Samuli vanhana Tukholman vaihto-oppilaana ehdotti sataman läheltä hyvää juottolaa. Lopputulos oli se, että lähdimme juoksemaan kohti satamaa muutamaa minuuttia ennen laivan lähtöä. Armottoman sprintin ansiosta pääsimme katsomaan vierestä kuinka laiva lipui pois laiturista.

tuneena päätimme käyttää parin tunnin odottelun nauttimalla pari ohraista pirtelöä. Tällä kertaa siirtyminen takaisin satamaan tapahtui ajoissa, mutta jostain kumman syystä mukaan tarttui vielä yksi ylimääräinen matkalainen. Seuraksemme Turkuun lähti Tukholmassa asuva Samulin entinen opiskelukaveri.

Kaikkeen ei sulokielemmekään pystynyt. Ilmeisesti Silja Linen liput eivät vastanneet kuin vaivaista kansipaikkaa Viking Linella. Laivaan astuttuamme suunnittimmekin heti kohti säilytyslokeroita, johon tungimme kaikki ulkovaatteemme. Tämän jälkeen tämä pieni oravanpyörä, toiselta nimeltään risteilyelämä, jatkoi pyörimistään niin kuin mikään ei olisi muuttunut. Vaikka kaikki muut phuksiristeilijät loittonivatkin yhä kauemmas itään, osoitimme me, että hauskaa voi pitää pienemmässäkin porukassa.

Ainoat ongelmat Turun matkalla syntyivät, kun laivan henkilökunta ei ollut samaa mieltä siitä, kuinka hauskaa on bilettää keskellä laivan käytävää. Edes laivakytän hienovaraiset ehdotukset hyttiin siirtymisestä eivät saaneet aikaan muuta kuin pientä naurun hörötystä. Lopulta ärsyyntymme laivakytän jatkuvasta häirinnästä niin, että kävimme tekemässä hänestä valituksen infotiskin ystävälliselle neitokaiselle. (Tämän toimen tuloksena saimme muuten muutaman kuukauden kuluttua postissa ilmaisristeilyt korvaukseksi.)

Onneksi mukanamme oli liukaskieliä ja armottomia neuvottelijoita, eikä mennyt aikaakaan kun olimme vaihtaneet käyttökelvottomat Siljan paluulipupumme menolipuksi Viking Linen laivalle Turkuun. Soitimme tytöille ilmoittaaksemme matkamuutoksistamme ja pyysimme heitä hakemaan tavaramme yhteistämme. Asioiden positiivisesta käänteestä ilos-

” MENO LAIVAN YÖKERHOSSA OLI HYVÄ JA HENKINEN TILA KALTEVA. LOPPUYÖSTÄ YSTÄVÄLLISEN RUOTSALAINEN NEITOKAINEN AUTOI MIEHÄ MÄESSÄ JA TARJOSI VIERASMAJAA HULPEESTA HUVILASTAAN KUUTOSKANNELTA. ”

Meno laivan yökerhossa oli hyvä ja henkinen tila kalteva. Loppuyöstä ystäväallinen ruotsalaisneitokainen auttoi miestä mäessä ja tarjosi vierasmajaa hulpeesta huvilastaan kuutoskannelta. Parin vuorokauden valvomisen jälkeen uni maistui ja silmäni aukaisin vasta auringon jo paistaessa.

Kiitettynä neitoa vieraanvaraisuudesta suunnistin kohti kavereitani. Kannelle päästyäni ihmettelin, kuinka olimme vielä keskellä saaristoa, vaikka laivan pitäisi olla jo heti aamusta satamassa. Asiasta kummastuneena otin kännykän käteeni ja pirautin pojille. Kummastukseni oli suuri kun he kertoivat etsivänsä minua satamassa. Vasta tällöin tajusin, että satama tuli ja meni, minä poika olin matkalla takaisin Tukholmaan.

Onneksi on olemassa kavereita. Pojat olivat tuumineet tallelokeroa tyhjentäessään, että paras ottaa Matinkin takki mukaan, eihän sitä voi tuonne avoimeen lokeroonkaan jättää. Olipahan takki tallessa, ainoa ongelma, että olin nyt matkalla Tukholmaan t-paitasillani ja kotiin pääsisin aikaisintaan vuorokauden kuluttua. Asiaa ei helpottanut käteisen loppuminen ja että siihen aikaan ei laivalla vielä toiminut Visa Electron, tuo kortista ihanin, eikä luottokorttia tästä taloudesta löytynyt. Lompakosta löytyneet kolme euroa sijoitin suklaalevyyn ja oluttolkkiin. Sillä hetkellä tuntui, että en tule ikinä pääsemään pois tältä reissulta.

Koska ajatus vuorokaudesta kylmissäni ja rahattomana yksin matkalla Tukholmaan ei innostanut aivan yhtä paljon kuin se oli tehnyt vielä pari vuorokautta sitten, päätin suunnata kohti laivan infotiskiä. Edellisen illan hymyilevä neitokainen ei ollut aivan yhtä avuliaalla päällä, kun kysyin varovasti, kuinka pääsisin Helsinkiin. Ilmeisesti hän ei ollut valmis ehdottamaan Turun ja Tukholman väliä kulkevan autolautan kapteenille pientä kiertoreittiä Helsingin kautta, vaikka yritin olla kuinka kohtelias.

Asiasta lannistuneena aloin viettää krapulaani laivan käytävillä. Jonkin aikaa hahuiltuani alkoi väsymys tehdä tehtävänsä, ja etsin epätoivoisesti lepopaikkaa. Hetken aikaa kansimatkustajien lepotilassa istuessani tajusin, että alkoholin palamistuotteet verenkierrossa, lepohuoneen kova ilmasto ja runsas vaatetukseni t-paitoineen kaikkineen ei ollut toimiva yhdistelmä. Kylmästä väristessäni suunnistin kohti lämpimämpiä mantuja näitä kuitenkin löytämättä. Jo lähes kaiken toivoni menettäneenä sain vielä yhden idean. Seuraava puolituntinen onkin ehkä elämäni

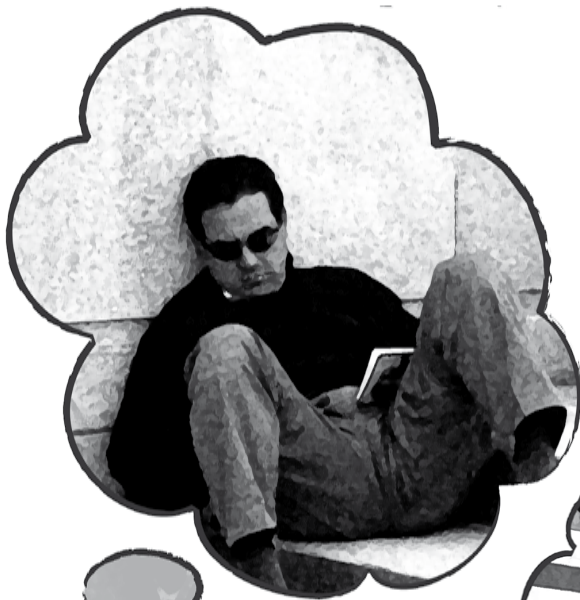
nöyryyttävempiä. Miesten vessan käsienkuivaajan alla istuen viettämäni aika ei ole niitä asioita, joista kerron jokaiselle vastaanantulijalle. Vasta lukemattomien kummastuneiden katseiden jälkeen päätin siirtyä jälleen käytävän puolelle, nyt kuitenkin huomattavasti lämmenneenä.

Käytävään astuessani huomasin aulaan kerittyneen suuren määrän ihmisiä, jotka kaikki jonottivat ulko-ovien kohdalla. Kysytyäni asiasta ystäväallinen kanssamatkustaja selitti, kuinka turkulaiset tekevät päivämatoja Maarianhaminaan viinoja hakiessaan. Tällöin he vaihtavat laivaa Maarianhaminan satamassa lennosta ja palaavat Turkuun vielä samana iltana. Oliko tässä pelastukseni? Pääsisinkö sittenkin

v i e l ä

Matti juhlatunnelmissa

takaisin oman maan kamaralle? Päätin ottaa riskin ja siirryin jonon perälle. Asiaa ei helpottanut se, että minulla ei ollut esittää niin minkäänlaista lippua. Onnekseni laivan henkilökuntaa ei näköjään kiinnostanut lippujen tarkistus, ja pääsin livahtamaan muiden seassa uuteen laivaan. Muistoni Maarianhaminasta jäivät kaihoisaan katseeseen parin sadan metrin päässä sijaitsevaan raha-automaattiin.

Ajatus kotiin pääsemisestä kohotti mielialaani ja päätinkin keksiä tekemistä niiksi muutamiksi tunneiksi, jotka matka takaisin Turkuun kestäisi. Koska taskussa ei ollut penninhyrrää, ei vaihtoehtoja ollut kovinkaan paljon. Aikani pyörittäessäni päädyin laivan saunaosastolle. Päivälautalla ei saunominen näyttänyt olevan se suosituin juttu, ja paikka olikin aivan tyhjä. Itse asiassa henkilökuntaakaan ei näkynyt. Sauna näytti kuitenkin olevan lämmin, joten ilman sen suurempia kummasteluita otin vaatteet pois ja siirryin saunaan lämmittelemään.

ASTA TÄLLÖIN TAJUSIN, ETTÄ SATAMA TULI JA MENI, MINÄ POIKA OLIN MATKALLA TAKAISIN TUKHOLMAAN.

Olo taisi olla liiankin hyvä, koska havahduin saunan lauteilta siivoojan kolisteiluun. Olin nukahtanut miettoon saunaan reiluksi puoleksi tunniksi. Vaikka se ei silloin tuntunutkaan missään, alkoi neste-hukka vaikuttaa saunatiloista poistuessani. Jälleen kerran olin kylmissäni. Positiivisena asiana oli laivan saapuminen satamaan pian saunasta poistumisen jälkeen. En jättänyt mitään sattuman varaan, vaan olin kannella ensimmäisenä ja syöksyin kohti mannerta saman tien ovien auettua.

Vuorossa oli Turun satama. Ensimmäistä kertaa paikan päällä ollessani päätin tutustua ympäristööni. Sain selville, että juna Helsinkiin lähtisi jo parin tunnin kuluttua ja laiturikin oli sopivasti sataman lähellä. Samalla sain vihdoin nostettua rahaa ja syötyä sataman pienestä kioskista ostamani lihiksen. En uskaltanut ottaa riskiä ja lähteä etsimään sataman läheltä parempaa ruokalaa. Pienen odottelun jälkeen oli aika siirtyä junaan. Kävely hyisessä joulukuun säässä vihmovan räntäsateen läpi t-paidassa herätti jonkun verran huomiota toppatakkeihin pukeutuneiden, matkalaukkuja raahaavien ihmisten keskuudessa.

Lopulta pääsin junaan ja kietouduin saunasta mukaan tarttuneeseen pyyhkeeseen ja odotin jo mieleissäni kotiin pääsyä. Kon-

duktööri oli ymmärtäväinen tilanteeseeni, ja sain kelpo alennuksen vaikka opiskelijakortti ei ollutkaan tarttunut mukaan.

Kaikki päättyi onnellisesti saavuttuani Helsinkiin, missä Aapo oli vastassa eri paikoissa kiertäneiden tavaroideni kanssa. Lopulta päädyin kotiin vielä saman päivän aikana kuin kaikki muutkin phuksicruisailijat. Vaikka olotila matkalla takaisin Tukholmaan ei ollutkaan se kaikista parhain, oli reissu kokonaisuudessaan kokemuksen

arvoinen. Harvempi sitä phuksiristeilyllään kuitenkaan ihan näitä reittejä päätyi seilaamaan. Onpahan jotain muisteltavaa.

Tuon jumalten juoman, alkoholin, toimesta on elämässäni tapahtunut monen monta muutakin komer-venkkiä. Aina ei ole päädytty sinne, mihin oli tarkoitus tai silloin kun piti, mutta koskaan ei ole pahasti käynyt ja aina on kotiin päästy. Kun asiat ottaa vastaan sellaisina kuin ne tulevat, selviää niistä ehjin nahoin. Pienen yllätykset eivät maata kaada.

Sen voin nuoremmille phuksille kertoa, että tästä ajasta kannattaa oikeasti ottaa kaikki irti. Tämä ei tarkoita, että jokaisen tulisi koheltaa kuten minä, mutta phuksivuosi on vain kerran elämässä ja siitä kannattaa nauttia silloin kun se on mahdollista. Phuksicruise on yksi niistä tapahtumista, joita myös sinä voit muistella tulevaisuudessa kun aika ja elämä eivät anna enää tilaa samanlaisille kokemuksille.

**PIENET YLLÄTYKSET
EIVÄT MAATA KAADA.**

teksti ja kuvat: Hanna Walinen

MELLAKOITA & OLUUTTA MÜNCHENISSÄ

"Opiskelija-asuntokylän purkamisjuhlat päättyivät mellakoihin Münchenissä. Satoja bungaloweja sytetettiin liekkeihin, mellakkapoliisit saartoivat tuhansia opiskelijoita"

Näin toitottivat otsikot Etelä-Saksan suurimmassa sanomalehdissä 5.8.2007. Kyseessä oli Olydorfin nimellä tunnetun, betonibunkeribungaloweista koostuvan opiskelijakylän purkamisbileet. Paikalle odotettiin noin 200 purkamisen takia poismuuttavaa opiskelijaa, minä ja muutama ystäväni kuuluimme tähän ryhmään. Järjestäjien yllätykseksi paikalle saapui lisäksi kuitenkin noin 2000 ihmistä, minkä johdosta ulkoilmabaareista loppui kalja reilusti ennen puolta yötä. Tämän myötä myös tunnelma valtavasta väkimäärästä riippumatta rupesi laskemaan, joten päätimme lähteä jatkamaan iltaa muualle Müncheniin. Jälkikäteen kävi ilmi että olimme lähteneet juuri ennen "mellakoiden" alkua ja poliisien saapumista.

Mellakoista puhuminen on tosin tässä yhteydessä hieman liioiteltua. Tunisialai-

Erasmus-vaihtarin raportti Münchenin villeistä öistä, bayerilaisesta juomakulttuurista sekä kaaottisesta liikenteestä, Oktoberfestiä unohtamatta...

MÜNCHENIN TEKNIKALLISESSÄ YLIOPISTOSSA VOIKIN OPISKELLA OLUEN PANEMISEN JALOA TIEDETTÄ JA YLIOPISTOLLA ON MYÖS OMA PANIMO WEIßENSTEPHAN.

nen ystäväni, joka ei alkoholista piittaa, jäi paikalle meidän muiden jatkaessa matkaa avoimien oluthanojen äärelle, ja hän kertoi hieman erilaista tarinaa: Jotkut olivat yrittäneet tuikata bungaloweja tuleen, mutta betonirakenteisina rakennuksina yritykset eivät oikein ottaneet tulta alleen, kirjaimellisesti - kä-

uteliaisuuttani tarkastamassa parin päivän kuluttua, oliko vanha bungalowini poltetujen joukossa, mutta pettymykseksi en nähnyt palon jälkiä kuin yhdessä ainoassa bungalowissa. Väki alkoi kyllä hajaantua samoihin aikoihin kuin mellakkapoliisit saapuivat, mutta tämä johtui enemmänkin kaljan loppumisesta kuin poliiseista. Poliisi muodosti saartorenkkaan, joka tosin ei ollut kovinkaan tiivis. Myös tunisialainen ystäväni poistui paikalta takavasemmalle esittelemättä henkilöllisyyspapereitaan poliiseille, jotka olivat lähinnä innoissaan saadessaan jotakin tekemistä.

Münchenin poliisi ei nimittäin ole kovinkaan kiireinen, ja sillä onkin hyvin aikaa puuttua yhteen kaupungin suuren suurista "ongelmista": keskustassa on liian paljon pyöräilijöitä. Sain tämän kokea oltuani jopa 2 päivän ajan onnellinen pyöränomistaja. Ajelin kotiin päin autotien ja kävelytien välissä kulkevaa pyörätietä. Pyörätie oli leveä ja hyvin merkitty, pyörän kuvia maalattu tien pintaan 50 metrin välein. Sitten poliisi pysäytti minut: "Neiti ajaa väärällä puolella tietä". Katselin kummisani ympärilleni ymmärtämättä mitä herra poliisi tarkoitti. Tässä vaiheessa kömpelö saksani ilmeisesti pelasti minut sakoilta (Münchenissä tyhmän turistin rooli pelastaa usein ongelmista), ja poliisi tyytyi vain opastamaan minut toiselle puolelle autotietä, missä kulki samanlainen pyörätie. Pyöräilijöille on Münchenissä lukuisia

sääntöjä, joista osan oppii vasta kanta-pään kautta: pyöräillessä muun muassa on sallittua käyttää vain toista kuuloketta mp3-soittimesta! Sääntöjen rikkomisesta voi seurata sakkojen lisäksi jopa ajokortin menetys, ja jos ajokorttia ei vielä ole, niin sitten miinus pisteitä ajokoetta varten, jos jonain päivänä sen päättää hankkia...

München on Bayernin pääkaupunki, ja olut on bayerilaisten ylpeyden aihe, peruselintarvike jonka ostamiseen ikäraja on 16 v. Olutpanimoja sekä biergarteneita on joka nurkan takana. Münchenin teknillisessä yliopistossa voikin opiskella oluen pane-

JOTKUT OLIVAT YRITTÄNEET TUUKATA BUNGALOWEJA TULEEN, MUTTA BETONIRAKENTEISINA RAKENNUKSINA YRITYKSET EIVÄT OIKEIN OTTANEET TULTA ALLEEN.

misen jaloa tiedettä ja yliopistolla on myös oma panimo Weihenstephan, joka muuten on maailman vanhin yhä toimiva panimo. Fukseille tarjotaankin ensimmäisenä päivänä avajaisilaisuudessa ilmaiset oluet yliopiston puolesta eikä tarvitse ihmetellä mistä ylioppilaskunta saa oluensa kampusfestivaalien (joita on useita) kaljatiskeille. Takäläinen olut on muuten hyvää, kuu-kausi Münchenissä riitti siihen, mihin viimeiset 10 vuotta Suomessa (ja vähän muuallakin) eivät riittäneet, nimittäin oluen juomisen oppimiseen.

Bayerilaiset ovat hyvin ylpeitä traditioistaan, ja niitä tuodaan erittäin vahvasti myös esille. Stereotypit saksalaisista nahkahousuissa kaljaa juomassa ja makkaraa

syömässä ovat enemmänkin stereotyyppioita bayerilaisista kuin saksalaisista. Bayeria voisikin luonnehtia ilmaisulla "überdeutsch". Mihin vuodenaikaan tahansa voi Münchenin keskustassa - etenkin kuuluisan Hofbräuhausin ja biergarteneiden lähistöllä, nähdä paikallisia kulkemassa varustautuneena lederhoseihin ja naiset dirndlisiin (saksalaisten ystäväni riemuxi en osaa vielääkään lausua dirndliä oikein, en edes sinne päin), mutta etenkin Oktoberfestien aikaan: töissä, kaupunkilla, baarissa, klubeilla...

Ja tietysti itse Oktoberfesteillä: valtava aukio täynnä olutteltoja, 6 miljoonaa turistia 2,5 viikon aikana ja valtavia kaljatuoppeja. Oktoberfesteille mennään heti aamusta kaljateltojen avatessa ovet sillä muuten ei

pöytää isommalle porukalle löydä. Pöydässä istutaan sitten koko päivä kaljaa juoden, jättirinkeleitä eli brezeleitä syöden ja juomalauluja hoilottaen penkeillä tanssimista unohtamatta. Oktoberfesteillä jutellaan kaikkien kanssa, myös sen vieressä istuvan viiksekkään lederhose-sedän kanssa, mikäli sattuu ymmärtämään bayerin murretta, joka ei oikeastaan muistuta juuri saksaa. Oktoberfesteillä ei pidä hämmästyä, mikäli joku päättää nahkahousutungokseen kylästytyään oikaista pöytien kautta pöydältä toiselle harpaten. Tuoppeja kilistellään koko pöydän ja ehkä vähän naapuripöydänkin kanssa, ja erittäin tärkeää on katsoa kilistettäessä vastapuolta silmiin, tämän unohtamisesta seuraa 7 vuotta huonoa onnea tai kuten jotkut mielellään asian ilmaisevat 7 vuotta huonoa seksiä, joten tiukka katsekontakti ja:

"OANS, ZWOA, DREI, GSUFFA!!!"

Velkoa ja Tintoa Las Palmasissa

Tarinan saivat liikkeelle seuraavat kysymykset:

Linkki osoittaa naisvartaloon, joka Lpyörä myötä- tai vastapäivään, ihmisestä riippuen. Itse olen kuitenkin väliinputoaja, joka voi katsella pyörimistä kumpaan suuntaan tahansa. Olen siis aivojeni monikäyttäjä?

Onko itse kuvassa jotain erikoista mikä saa ihmiset näkemään sen kahdella tavalla, vai perustuuko kaikki puhtaasti silmien havainnointikykyyn?

<http://www.news.com.au/perthnow/story/0,21598,2492511-5005375,00.html>

-Kaarina

Epäilen, että minulla on kosto-
mania. Usein vaistoan jo etukäteen ihmisistä, kuinka he juonivat selkäni takana, ja pyrin varautumaan kieroiluihin kostamalla saman tien etukäteen ihan vain varmuuden vuoksi. Mikä minua vaivaa?

-V for vendetta

Luin taiteen Kivalehdestä, että erään Lteorian mukaan maamme ei olisi-kaan pallo vaan eräänlainen labyrintti, ja että pallous on vain salajuoni, jolla yritetään estää ihmisten yritykset löytää naapurin ovesta algoritmi Kiinaan. Mitä mieltä olet tästä kiehto-
vasta teoriasta?

-Kolkuttelija

Koska meitä käsketään lähettämään kysymyksiä kukkaa varten, niin pyytäisin herra professoria selvittämään, mitä pyylle käy maailmanlopun edellä ja toiseksi, voiko mustia lampaita valkaista pesukoneessa.

-Saara

Tällä kertaa kaiken maan ja taivaan väliltä tietävä Tassu Kirjoitti tarinan...

Selvisin täpärästi hengissä syntisen kaupunkisitsin krapulasta. Kysymykset, joihin tietien tahtoen jätin vastaamatta, ryöppyvät nyt tajuntaani valtavana kuuroina kuin lepakkoparvi autiomaassa. Olenko jäänyt ansaan labyrinttiin, jota luulin maapalloksi? Olenko tullut vainoharhaiseksi, kun mietin jo etukäteen kostotoimia tämän salajuonen kehittäjille? Tällaista on olla selvin päin? Ei vetele, aion vastustaa Kohtalon syyttävää keskisormeä, lähdän automatkalle outojen havaintojen maailmaan, radiossa soi The Doors of Perception. Auton ovi on Stargate, portti mielikuvituksen petolliselle suolle, missä möröt saavat syödä kenet vain haluavat. Lisää viinaa, sitten Kiinaan!

Kiihdytän auton lähelle valon nopeutta ja loikkaan hyperavaruuteen, eikun jakkaan neurovelhon mukana Gibsonilaiseen kyberavaruuteen, kohti virtuaalimaailmaa ja pimeyden ydintä. Ja löydän itseni Excalibur-hotellissa keskellä suurinta ihmisen tekemää utopiaa, taikureiden, huijareiden ja yksikätisten rosvojen valtakuntaa. Olen keskellä CSI-sarjaa ja elän täysillä kuin CNN Live. Ei, tämä ei voi olla totta!

Etsin helpotusta teatterista, baarista, discosta, strippariluolasta... onko tuossa upeassa vartalossa jotakin tuttua? Sekakäyttäjän aivoissa se muotoutuu transvestiittiseksi astraaliruumiiksi, biseksuaaliseksi hermafrodiittiliskoksi joka syö omaa häntäänsä, kiertyen epätietoisuuden puun ympärille yhtä aikaa sisä- ja ulkopuolelta kuin Kleinin pullossa. DNA-tutkimus ei ratkaise asiaa, sillä elävissä soluissa sen kaksoiskierre on aina oikeakätinen isomeeri. Strippari on siis jo puolikuollut. Kysymystä ei selvitä edes hotellin vessa, koska sielläkin vesi voi pyörä kumpaan suuntaan haluaa, millä puoliskolla maapalloa hyvänsä, ehkä siksi että maa onkin labyrintti, jonka hotellin ilkeät asukkaat ovat muuttaneet lainehtivaksi mössöksi. Kylpyhuoneen pehmokuvioitu kokolattiamatto lainehtii myös syytäen ympärilleen monimuotoisia leviä. Kellun selälläni aurinkoisessa Sargassomeressä albatrosseja bongailen. Olen onnellinen.

Lopulta Yin ja Yang yhdistyvät, vastakohtia ei enää ole, päivä on yö, musta lammas on valkea hevonen, eikä kumpakaan tarvitse pestä koska kaikki on puhdasta. Maailmalla ei ole alkua eikä loppua. Pyyn pieneneminenkin on vain perspektiivinen näköharha.

Gonzo-Tassu

Kino TAPIOLA

Kino Tapiola on itsenäinen, perinteikäs, tunnelmallinen, kaunis ja kaikin puolin ihana leffateatteri vartin kävelymatkan päässä Otaniemestä. Siellä on monipuolinen ohjelmisto, reilusti jalkatilaa, ja viimeisen päälle viritetty 6.1-digitaaliäänentoisto. Henkilökuntakin on mukavaa, sivistynyttä, ystävällistä ja kaunishipiäistä. Samoin markkinointivastaava. Aivan erityisesti markkinointivastaava. Ihan loistotyyppi!

Niin ja tosiaan: tekkarikortilla liput aina 6 euroa!

Lisätiedot ja ohjelmisto: <http://www.kinotapiola.fi/fky/>

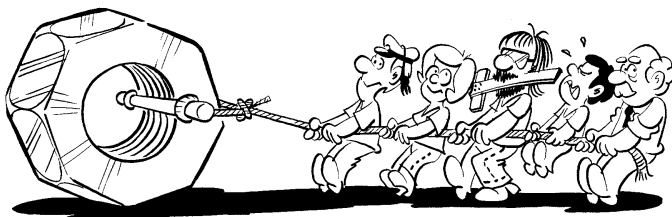
Tervehdys TEKistä!

Opiskelijajäsenyys on TEKissä ilmaista

Jokaisella Teknilliseen korkeakouluun opiskelemaan tulevalle on mahdollisuus liittyä TEKin jäseneksi. Jäseneksi liittyminen on vaivatonta, eikä opiskelijoilta peritä jäsenmaksua. Helpoiten liittyminen käy nettisivujemme (www.tek.fi) kautta.

Lisätietoa TEKistä saa kätevästi tutustumalla liiton [www-sivuihin](http://www.sivuihin) osoitteessa www.tek.fi. Korkeakoululla sinua auttaa niin tekkariyhdistysmiehen kuin kiltasi kiltayhdistyksen henkilö. Näiden kavereiden yhteystiedot löydät TEKin [www-sivuilla](http://www.sivuilla), kiltasi ilmoitustaululta sekä tekkarikalenterista.

Tervetuloa tekniikan tekijöiden joukkoon!

Mitä sillä jäsenyydellä sitten saa?

JÄSENETULEHDET

TEK -lehti, Tekniikka&Talous -lehti sekä 40 prosentin alennus mm. Mikro-PC, Tietoviikko ja Talouselämä lehdistä

HARJOITTELUUN LIITTYVÄT TYÖKALUT

Teekkarin Työkirja ja Harjoittelupuos

PALKKANEUVONTA JA -SUOSITUKSET

Harjoittelupalkka- ja diplomityöpalkkasuosituksia sekä alkupalkkasuosituksia

OIKEUDELLINEN NEUVONTA

Työsopimuskysymykset

MUUT JULKAISUT

TEKrelyn PALVELUT

Diplomityö- ja harjoittelupaikkoja

TYÖTTÖMYYSVAKUUTUS

TEKin jäsenenä sinulla on mahdollisuus liittyä työttömyyskassaan jo opiskeluaikana, minkä jälkeen on mahdollista saada ansiosidonnaista työttömyysturvaa

VASTUU- JA OIKEUSTURVAVAKUUTUS

TEKNIIKAN
AKATEEMISTEN
LIITTO TEK

KKKKKKKÄÄNTÖRAIDESEITSET

**Totain käsittämätöntä on meneillään.
En tiedä, mikä on totta ja mikä harhaa,
mutta yritän silti pysyä pinnalla...**

Teksti ja kuvat: Sofia Ziessler

Kampin keskuksessa kaikuu, ja ihmiset lemuavat työpäivänjälkeiselle levottomuudelle. Tiedän, mitä he haluavat. Tiedän, mitä ihmisen mieli haluaa kaiken aikaa, mutta ei nyt puhuta siitä. Puhutaan itse asiasta, metrosta. Meitä on yhdeksän, mikäli sekava pääni kykenee kaiken tämän jälkeen muistamaan mitään oikein. Laskeudumme take away – annokset pussissa lähemmäs maan keskustaa, tulista luolaa, jossa saa irstailla ja ihmisillä kasvaa sarvet. Oranssi lohikäärme syöksyy huutaen mustana ammottavasta aukosta, ja painaudun seinää vasten. Olen kauhuisani, mutta tiedän pimeän alitajuntani hämyssä, että kaikki päättyy vielä hyvin, vaikka kaikki ennen sitä menisi päin helvettiä.

Lohikäärmeen kylkeen on viilletty ovi, joka sylkee ihmisiä sisään sellaisella vauhdilla, että silmissäni sumenee hetkellisesti. Kokoan itseni, lasken kolmeen ja heittäydyn sisään juuri ennen, kuin ovi sulkeutuu viimeisen kerran. Lasken kaksi jalkaa ja käden, ja totean, että kaikki tarpeelliset raajat ovat yhä tallella.

Kahdeksan muukalaista, jotka puhuttelevat minua nimeltä, vaativat minua avaamaan teekkarin punaisen laulukirjan ja kajauttamaan alkumaljalaulun. Äänihuuleni tottelevat, vaikka tuskin pystyisin siinä tilassa erottamaan edes koppakuoriaista riikinkukosta. Joku kaataa maljani täyteen, ja kulautan sen kohta mitä suurimmalla kiireellä kurkkuuni. Lisää. Metro menee kääntöraiteelle ja matkustajia pyydetään ystävällisesti poistumaan vaunusta. Juhlamme alkavat saada uusia ulottuvuuksia. Yhtäkkiä olemme aivan yksin, ja ihmiselon kurjuus näyttää minulle keltaiset hampaansa. Näen selvästi, kuinka seinille ilmestyy ilkkuen päilyviä silmittömän irvokkaita kasvoja, jotka tulevat yhä lähemmäksi ja lähemmäksi. Kohta koemme tuskallisen kuoleman, ellen heti ala kaivaa kuoppaa, johon voimme yksi kerrallamme hypätä turvaan...

Metro nytkähtää liikkeelle, ja huomaan yllätyksekseni, että kasvot ovat kadonneet. Nousen lattialta, enkä enää yritä kynsiä kummimattoa. Laulamme uusien matkustajien

terveydeksi ja siirrymme lämpimään ruokaan. Metro pysähtyy jälleen, vaikka hetki sitten olin vielä varma, että olimme irtoamassa ilmakehästä. Mellunmäki. Mikä ihmeen Mellu? Vieressäni istuva läpikuultava hahmo hönkäisee korvaani, että Mellu on Itä-Helsingin suoje-lupyhimys, joka karkotettiin väkivaltaisesti Kallion vainoisilta kujilta 1980-luvun puolivälissä. Eikö Mellulla ollut omaa märkeä ennen 80-lukua? En osaa päättää, uskoako vaiko eikö. Siirrän valinnan tulevaisuuteen, ja päätän nauttia jälkiruokamuffinistani.

Uneliaisuus valtaa minut, ja kohta juhla-seurani on jo hätäisesti nykimässä minua hereille. Olemme kuulemma perillä. Perillä missä? Onko elämä jo ohitse? Minut sysätään ulos lohikäärmeestä ja haukon henkeä kivetyksellä kahdeksan utuisen hahmon ympäröimänä. Olemme totisesti perillä. Filmi katkeaa lopullisesti ja näen unta lommoposisesta oravasta, joka opettaa minua tilaamaan arsenikkia japaniksi.

Perustuu tosipahtumiin. Kaikki nimet muutettu kahteen kertaan.

METRO MENE KÄÄNTÖRAITEELLE JA MATKUSTAJIA
PYYDETTÄÄN YSTÄVÄLLISESTI POISTUMAAN VAUNUSTA.
JUHLAMME ALKAVAT SAADA UUSIA ULOTTUVUUKSIA.